

LÁSZLÓ GYOPÁR

Szerelmes vers régiben kedveshez

*Hogy mondjam ezt
Úgy, hogy te is értsd?
Betű, fonéma, írásjel
Most cserben hagy:*

Csodálatos vagy.

Jobb félni, mint megijedni?

*A jövő egyre csak jön
És nem lehet elbújni
Előle.
Gyorsan belemenekülök
Egy emlékébe.*

*Tán a régmúlt biztonsága
Beágyaz majd
Önmagába,
És a jövő terrorjával
Terhes jelen
Kispadra szorulni
Kénytelen.*

LÁSZLÓ GYOPÁR (1981, Székelykeresztúr). Képzőművészeti, majd angol tanulmányokat folytatott. Nagyváradon fordítóként és szerkesztőként dolgozott. Bár szakmán kívül helyezkedett el, időnként ír még (főleg filmes) cikkeket egy erdélyi hírportálnak.

Még mindig tél

Mint sötét árny
A tél fölénk szállt,
S borongós éj gyanánt
Leplével betakart
Kiút az nincs,
Csak ha majd ő akar
Magától elmúlni
És jön majd a fény
S gyakorol kegyelmet
Lepusztult lelkeknek
Megmentett seregén.

Pillanat dolga

Nem úgy néztél,
Mint aki csak néz,
Hanem úgy,
Mint aki lát
Engem
Szemedben értés
Bennem a féltés
A magamat védés,
Hogy belém ne láss.
Tekintet párbaj
Rövid, félelmetes
Kelt bennem
Szépséges, lappangó érzetet,
Hogy fáradt kék szemed
S fáradt kék szemem
Nem másak: egyek.